

Edicija
PRVA KNJIGA

Jasmina Hasković Rušović
MINĐUŠE OD SVILE

Copyright © Jasmina Hasković Rušović, 2026.
Copyright © ovog izdanja MediaSfera izdavaštvo, 2026.
Crtež na koricama i ilustracije u knjizi © Nevzeta
Tahirović

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može
se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez
pismene saglasnosti autorke i izdavača.

Jasmina Hasković Rušović

MINĐUŠE OD SVILE

2026.

*Ovu knjigu posvećujem
mojoj dragoj prijateljici Neci.*

Nisam ja neko

Nisam ja neko, ko nije imao sreće.
Nikako!
Ja sam neko ko je, i te kako,
imao moć da je namiriše,
da je oseti i izvaja,
kao komad gline
što stoji ispred umetnika i nudi mu se.
Vidim sreću svuda oko sebe,
imam taj dar
da prepoznam patinu dobre knjige
što čekala je da bude pročitana,
da prepoznam vatrenu, nadolazeću oluju
i da umrem u njoj.
Ako treba,
da se približim plamenu i izgorim u njemu.

Nisam ja neko, ko nije imao sreće.
Nikako!
Samo sam njen doživotni skretničar
do onih koji je nisu prepoznali.

Ne mogu

Ne mogu te voleti. Ne umem, ne očekuj to;
zaključane su kapije srca,
a ključevi izgubljeni... Namerno.

Ne mogu te upoznavati. Ne umem;
preteško je to, moje usne su ko neme,
ne govorimo istim jezikom.

Ne mogu te ljubiti. Ne umem;
prebolno je to,
ukradeno srce nije vraćeno... Nikada.

Ljudi

Sa ljudima teško, čak i „na Vi“,
jer govore tek da nešto kažu,
magija kazivanja nepoznata im.
Izgovore brzo i bez promisli,
prazne reči, sušni izvori.

I tako sve u krug, sa besednicima
što govore, al' su nemi,
što ne žele priznati da, nekad, mudrost su i problemi
koji će ti otkriti šta jeste, a šta nije smisao života,
i u čemu se krije.

Jasmina Hasković Ružović

Mindušje od svile (inicijacija)

Hajde uzmi čergu i njome zagrebi, da snažno zaboli!
I pre no što utrne, videćeš da tvoj bol i njen je već.

Hajde uzmi te tanane niti, u iglu ih udeni!
Da bol ti budu, a i dar.

Hajde kaži da znala si da čekaju te i suđene su ti bile
te male, probodene ružom, mindušje od svile.

Kapi krvi su to.

Danas

Danas sam sebi dopustila tuge,
malene priče od zaborava što skrivam,
da nađu me i da ih pročitam,
da ih razumem, al i da ih pitam.
Danas je dan za tugovanje.

Danas sam sebi dopustila suze,
da im se ne dam pa onda predam,
i dozvolim im,
da me okupiraju.
Danas je dan za plakanje.

Danas sam sebi dopustila osmeh,
da leči me, ko žedni vodu da ga pijem,
da hrabri me, i spas da mi bude,
to iskonsko duše čistilište.
Danas je dan za smejanje.

Danas sam sebi dopustila da ono što juče bol je,
sada oprost biće.
Da srce zavaravam da lako je,
iako oprost dva puta boleće više.
Danas je dan za praštanje.

Male stvari

Hajde da pričamo o ljubavi.
Pusti teške teme, ionako smaraju
Ostavi tuge i sumnje, mnogo ih je
Daj samo priče, one što ne ranjavaju
I puštaju um da leti.

Hajde da pričamo o snovima.
Onima što sanjali smo da se ispunjavaju
Pusti razočarenja da nestanu
A radosti da ne jenjavaju
Da nas blagoslove i da nam kumuju.

Hrabrost, šta li je...

Kad suze bi da poteku i krenu
a ti zaustaviš ih na pola, tu u uglu oka,
kad bi k'o vodopad da se uliju u reku.

Hrabrost, šta li je....

Kad zaboli te jako i krene da kida,
a ti zaustaviš bol, dok grč je,
i kažeš mu: Kasnije.

Hrabrost, šta li je...

Kad bi da poklekneš i padneš,
da na noge ne dočekaš se,
a kažeš: Ustani, spašavaj se!

Hrabrost, da li je...

Kada se slomiš, pa ne sastavljaš se
kad bi k'o drugi i ti da budeš,
a opet kažeš: Izdrži!
I sve nastavlja se...

Hrabrost, šta li je...
Da li, lagano umiranje?

Pesma

Stavi pesmu na tas, na sitno je izmeri
i kaži da li takla te je, žignula i probola
da zaplačeš i onda, kada ne bi.

Stavi pesmu na tas, ne znam koliko je duboka
pa kaži da li srela te je i u misli se zabola
kao igla da te izveze.

Stavi pesmu na tas i dva puta je izmeri
da prepoznaš je kao u svoj dom kad uđeš
i kaži da poznati su ti svi boli njeni.

Da, došla je i tebe da nauči...

Umiranje

Zar nisam već sto puta umrla i oživela
I gazila utabanim stazama za koje sam znala da
me nigde ne vode?
Zar nisam čekala zore za koje sam znala da neće
svanuti
I grlila noć po ko zna koji put, da me uzme
u svoje okrilje?
Zar nisam opet i opet, tražila a molila se da je ne
nađem -
Utehu?

Snovi

Snovi moji, naprsle tuge
Koliko puta ste me samo zaveli
I dali privid rajske sreće ?!

Koliko puta sam jecala,
Napuštajući vaše odaje i
Tražeći puteve, neke druge,
Daleke.

Koliko puta me je ljubav u njima dotakla?
I pred zoru se vešto odmakla,
Katanac darujući mi?

Jasmina Hasković Ružović

Jesam

Jesam, zaključala sam,
Katancem bez ključa,
Da manje boli.
Ako pokušaju da otškrinu vrata,
Da ne ustalasaju dušu
I prokopaju tajne.
Duboke su jednog srca vene!

Minduje od jule

Krila

Ako si mi slomio krila,
Zašto si tražio da letim?
Zar nije bilo lakše otići i napustiti?
A ja, ja bih se poput feniksa
Izdigla opet.
Do novog leta, do nove tuge.

Jasmina Hasaković Ružović

More

More me nosi
Talasa me, baca
Kapi vode me umivaju
Spiraju suze i igraju se sa mnom
Drsko me izazivaju, čekajući me...

I znam da ću odgovoriti osmehom
I rasplinuti se u njemu kao morska pena
Da postanem daleka i neuhvatljiva...

Minduje od jule

Jasmina Hasković Ružović

Tajna

Nisam ti sve rekla, ne...
Jer mnogo lakše je zadržati deliće duše
Samo za sebe.
Onako, sa obe ruke zgužvane i stisnute,
Iz straha da ne budu otrgnuti.
Jer samo su u naručju sigurne,
Te male, tajnovite Pandorine kutije....

Obmana

Nisi ti bio taj, znam da nisi, učinilo mi se samo.
Pahulje, što obmana su, vešto zavejaše tvoj lik.
A vetar, taj besramni saučesnik
Pomogao ti je da mi pomutiš razum,
Da se zaboravim, odreknem sebe i
Izgubim
U tebi.

Tragovi

Tragovi su
kao reči koje ostavljamo iza sebe,
nadajući se da će ih neko pronaći i pročitati.

Da li si znala da ih ostavljam iza sebe već dugo?

Tragovi,
kao rane što iskrvarismo na pravdi Boga,
koje nas pokopaše i ponovo otkopaše,
dajući nam novi život.

Tragovi,
što u ožiljke se pretvoriše, da bol zaleče.
Zar nisi prozrela moju tajnu,
da sam ih ostavljala da bi ih ti pronašla?

Čudna ljubav

Možeš li da
namirišeš ljubav,
kada te pogledam i trepnem
i učini mi se da ću umreti
zajedno sa tim treptajem. Možeš li?
Da kažeš kako ljubav boli,
a ne bi trebala boleti.
Kad uzmeš je i prospeš,
kao čašu neispijene vode?

Magla

Svi su videli, samo ti nisi,
da sam rasplela kose samo zbog tebe
i prepustila ti se.

Da sam gazila po bespuću
a govorila: – Tamo je spas!
Radovala se nadočekanim zorama,
iako sam znala da će me ubiti
i smeјati mi se u lice...

Da sam išla tvojim tragovima
kao očajnik, gubeći te, po magli.
Svi su videli, samo ti nisi
da htela sam samo tebe i tvoju ljubav.

Tugovanje

Samo ti znaš kako ja tugujem,
ponajviše onda kada se smejem
i kada mi oči vrcaju nestašlucima.

Kada mi ruke polete, ne znajući kud,
i sva obamrem od lepote.
Kada se poklonim cela
i celu sebe dam, svima
da meni ne ostane ništa.

Kada ćutim i mudrujem
i kada me progutaju,
sve čežnje i svi nemiri.
Kada zori poželim dobar dan,
a tamu zamolim da se vrati.

Kada me jeza nahrani i kažem: Dosta je!
Ti znaš, da sam se prepustila demonima svoje duše
i pozelela im dobrodošlicu.

Odbrana

Ako postoje ratnici ljubavi,
Slobodno mogu reći:
Ja sam jedan od njih!
Branim je od svih i svakog
Kao nemi graničar
Što je samog sebe naimenovao za to.
Dajem svoje srce celo
I puštam ga da krvari i kida se
Da bi živelo.

Trenutak

Povredio si me...
Srce je stalo na tren.
I videla sam
I raj i pakao
I svetlo i tamu
I livadu punu cveća.
A na njoj, mi.

Jasmina Hasaković Ružović

Ljutnja

Nisam ti dopustila da me voliš
Onako kako si hteo,
Da izgorim i umrem u tvom zagrljaju
Da oživim i ponovo učim da te volim
Iznova i iznova...
Do nove smrti il' novog zagrljaja.